

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 508/2017-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. augusta 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom Mgr. JUDr. Zoltánom Perhácsom, PhD., Advokátska kancelária, Tichá 45, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 6 S 232/2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. augusta 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 S 232/2014 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Z obsahu sťažnosti vyplynuli najmä tieto relevantné skutočnosti:

«(...) Dňa 12.09.2014 som podal žiadosť o sprístupnenie informácií podľa § 3 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 211/2000 Z. z.“), adresovanú JUDr. Oldřichovi Kozlíkovi, predsedovi senátu Špecializovaný trestný súd - pracovisko Banská Bystrica, ul. Skuteckého 10, 974 01 Banská Bystrica.

(...) Dňa 18.09.2014 Špecializovaný trestný súd rozhodnutím č. I. Spr 14 069/14 rozhodol, že mojej žiadosti o poskytnutie informácie sa nevyhovuje.

(..) Dňa 26.09.2014 som proti rozhodnutiu Špecializovaného trestného súdu sp. zn. I Spr 14 069/14 zo dňa 18.09.2014 o nevyhovení mojej žiadosti zo dňa 12.09.2014 podal odvolanie.

(...) Dňa 20.10.2014 Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (...) pod č. 59 RM/2014-34-I rozhodlo, že mnou podané odvolanie zo dňa 26.09.2014 zamietá.

(...) Dňa 28.10.2014 som na Krajskom súde v Bratislave (...) podal žalobu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 59 RM/2014-34-I v spojení s rozhodnutím Špecializovaného trestného súdu sp. zn. I Spr 14 069/14 zo dňa 18.09.2014.

(...) Dňa 05.11.2014 ma Krajský súd v Bratislave vyzval, aby som sa vyjadril, či súhlasím s prejednaním veci bez nariadenia pojednávania.

(..) Dňa 27.11.2014 z dôvodu urýchlenia konania som Krajskému súde v Bratislave oznámil, že súhlasím s prejednaním veci bez nariadenia pojednávania.

(...) Dňa 08.06.2016 som podal na Krajskom súde v Bratislave žiadosť o informáciu o stave konania a oznámil som súdu zmenu právneho zástupcu. Zároveň som Krajskému súde v Bratislave oznámil, že jeho rozhodnutie má zásadný vplyv jednak na trestné konanie v súčasnosti vedené na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 1T 42/2014, v súvislosti s ktorým už Európsky súd pre ľudské práva v konaní vedenom: Application no. 63158/14 [redacted] against Slovakia (Priet'ahy v konaní) rozhodol, že Slovenská republika

porušila moje základné práva, ako aj na civilné konanie vedené na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 6S/80/2009, v súvislosti s ktorým Európsky súd pre ľudské práva prijal moju sťažnosť na prieťahy v konaní (Sťažnosť č. 12927/16 [REDACTED] p. Slovensku), avšak do dnešného dňa Krajský súd v Bratislave mi na moju žiadosť ani len neodpovedal a vo veci ani právoplatne nerozhodol. Vzhľadom na uvedené, som predsedovi súdu sťažnosť vo veci prieťahov v konaní nepodal, navyše podľa ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, sťažnosť predsedovi súdu vo veci prieťahov v konaní sa považuje za neúčinný prostriedok nápravy.

(...) Ústavnému súdu je moja vec už dostatočne známa, pretože už konal a rozhodoval o mojich viacerých sťažnostiach. Ide o konania sp. zn. IV. ÚS 519/2012-116 zo dňa 24.07.2013, III. ÚS 59/2014-35 zo dňa 29.01.2014, I. ÚS 316/2014-33 zo dňa 02.07.2014, I. ÚS 604/2014-34 zo dňa 28.10.2014, III. ÚS 3/2016-22 zo dňa 12.01.2016, III. ÚS 410/2016 zo dňa 21.06.2016. Len pre upresnenie pripomínam, že moje predchádzajúce sťažnosti v konaní pre ústavným súdom možno rozdeliť do dvoch základných skupín. Sťažnosti vzťahujúce sa na trestné konanie a sťažnosti týkajúce sa civilného konania (nezákonné prepustenie zo služobného pomeru colníka). Sťažnosti, či už vo vzťahu k trestnému konaniu alebo k civilnému konaniu (nezákonnému prepusteniu zo služobného pomeru colníka) sa týkali nielen prieťahov v konaní ale aj iných porušení základných práv a slobôd zaručených ústavou ako i dohovorom. Odhliadnuc od osobitostí jednotlivých sťažností v konaniach pred ústavným súdom uvádzam, že spoločným bodom, resp. menovateľom každej sťažnosti mimo iného bolo nezákonné použitie informačno-technických prostriedkov ako celku. Na základe nezákonného použitia informačno-technických prostriedkov som od 08.12.2008 nezákonne trestne stíhaný a taktiež na základe nezákonného použitia informačno-technických prostriedkov (obrazovo-zvukového záznamu) som bol dňa 20.01.2009 nezákonne prepustený zo služobného pomeru colníka, a to i napriek tomu, že skutok, ktorý sa mi kladie za vinu som nemohol spáchať ani len v teoretickej rovine. Keďže ústavný súd nie je skutkovým súdom nebudem v tejto sťažnosti argumentovať, prečo a na základe akých preukázateľných dôvodov neboli splnené zákonné dôvody ani na moje trestné stíhanie ani na moje prepustenie zo služobného pomeru colníka. K môjmu nezákonnému trestnému stíhaniu preto uvádzam iba ničím nevyvrátiteľnú skutočnosť, že trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 20 k § 326

ods. 1 písm. a) Trestného zákona som sa nemohol dopustiť ani len teoreticky (bez ohľadu na nezistený skutkový stav), a to z nasledovných dôvodov:

1) Pre nedostatok právomoci colníka zaradeného v 3. platovej triede som nemohol vydávať rozhodnutia. Nikdy po celú dobu trvania služobného pomeru som nebol oprávnenou osobou na vydávanie rozhodnutí, takže ani v teoretickej rovine som nemohol zneužiť svoju právomoc.

2) Nikdy po celú dobu trvania služobného pomeru ma nadriadený neurčil za osobu zodpovednú za vedenie prvotnej evidencie, takže som nebol povinný vykonať žiadny záznam do tejto evidencie.

3) Ani uznesenie o vznesení obvinenia a ani obžaloba neobsahujú a ani nemôžu obsahovať príslušné zákonné ustanovenie (§, ods. písm.), z ktorého by vyplývala moja právomoc vydávať rozhodnutia a povinnosť viesť prvotnú evidenciu. Nad rámec dodávam, že prípadné odvolanie sa iba na všeobecné ustanovenie § 44 ods. 3 písm. a), b), g) a h) (Základné práva a povinnosti colníka) zákona č. 200/1998 Z. z. nepostačuje a je právne nesprávne a irelevantné.

4) Jediným podkladom na vznesenie obvinenia a podanie obžaloby je nezákonne získaný obrazovo-zvukový záznam.

Ani trestné konanie ani civilné konanie napriek extrémne neúnosnej dobe ich trvania nie sú do dnešného dňa právoplatne skončené.

Tak ako som už uviedol, obsahom každej mojej sťažnosti v konaniach pred ústavným súdom bola aj námietka k nezákonnosti tajného sledovania ako celku. Aj táto sťažnosť sa vzťahuje, i keď z úplne iného uhľa pohľadu, na nezákonné použitie informačno-technických prostriedkov.

Od 08.12.2008 som napriek mojim mnohopočetným námietkam k nezákonnosti použitia informačno-technických prostriedkov proti mojej osobe nedostal žiadnu odpoveď a orgány činné v trestnom konaní, ale ani súdy, nerešpektujú ani uznesenie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 604/2014-34 zo dňa 28.10.2014. Ústavný súd v označenom rozhodnutí na strane 10 v odseku 3 uviedol, citujem: „...Sťažovateľ tvrdí, že v jeho trestnej veci boli použité informačno-technické prostriedky nezákonným spôsobom. Uvedenú argumentáciu môže sťažovateľ predložiť v rámci konania, v ktorom bolo proti nemu vznesené obvinenie, a to nielen pred orgánmi prokuratúry, ale najmä pred príslušným všeobecným súdom v rámci

obhajoby, ktorou môže požiadať, aby nezákonne získané záznamy z použitia informačno-technických prostriedkov neboli práve pre svoju nezákonnosť považované za dôkazy a aby na ne všeobecný súd pri svojom rozhodovaní o jeho vine či nevine neprihliadal. Uvedeným postupom všeobecného súdu by následne došlo implicitne aj k uznaniu porušenia práv, sťažovateľa, t. j. k zjednaniu nápravy porušovaním označených práv...“

(...) Podstata tejto sťažnosti spočíva v skutočnosti, že v stave bezmocnosti som sa dňa 12.09.2014 obrátil so žiadosťou o sprístupnenie informácií na Špecializovaný trestný súd, či Špeciálnym súdom v Pezinku - pracovisko Banská Bystrica ako predchodcom Špecializovaného trestného súdu - pracovisko Banská Bystrica, ul. Skuteckého 10, 974 01 Banská Bystrica vo vzťahu k mojej osobe:

1. boli sudcom pre prípravné konanie tohto súdu vydané podľa ustanovení V. hlavy I. časti zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov akékoľvek rozhodnutia - príkazy na použitie informačno-technických prostriedkov, resp. či boli vydané akékoľvek rozhodnutia (príkazy) umožňujúce mocenským zložkám štátu použiť skryté odpočúvacie prístroje v období od 14.09.2008 do 11.12.2008,

2. boli príkazy v konaniach vedených pod sp. zn. BB-ŠS-V-459-01/08-Ntt-463 (príkaz na použitie informačno-technických prostriedkov vydaný dňa 14.09.2008 na obdobie od 14.09.2008 do 11.12.2008) a sp. zn. BB-ŠS-V-460-01/08-Ntt-464 (príkaz na použitie informačno-technických prostriedkov vydaný dňa 14.09.2008 na obdobie od 14.09.2008 do 11.12.2008) vydané proti mojej osobe, resp. či som adresátom týchto príkazov,

3. v prípade, ak označené príkazy boli vydané proti mojej osobe, žiadam o vyhotovenie ich odpisov alebo výpisov, alebo skopírovanie informácií na technický nosič dát.

Dňa 18.09.2014 Špecializovaný trestný súd rozhodnutím č. I. Spr 14 069/14 rozhodol, že mojej žiadosti o poskytnutie informácie sa nevyhovuje.

V podrobnostiach a argumentáciách sa odvolávam na všetky podania a rozhodnutia vzťahujúce sa na túto vec, ktoré sú neoddeliteľnou časťou tejto sťažnosti.

Slovenská republika naďalej vedome poškodzuje moje základné práva a slobody, čoho ďalším dôkazom zrejme bude, či už rozhodnutie ústavného súdu alebo ďalšie rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva, keď na moju mimoriadne jednoduchú otázku, či sa informačno-technické prostriedky vzťahujú na moju osobu alebo nie, nielenže

odmieta dať odpoveď, ale dokonca Krajský súd v Bratislave o tak jednoduchej, ale na druhej strane mimoriadne závažnej otázke, odmietol včas konať a rozhodnúť. O mimoriadne závažnú otázku ide preto, že každé tajné sledovanie, bez ohľadu na jeho druh, je závažným zásahom do práva na súkromie garantované ústavou ako i dohovorom.

Jediným (výlučným) podkladom na vznesenie obvinenia a obžaloby ako i prepustenia zo služobného pomeru colníka pritom boli výstupy z použitia informačno-technických prostriedkov - obrazovo zvukových záznamov, z ktorých navyše bez ohľadu na to, že sú nezákonné, nevyplývajú žiadne porušenia všeobecne záväzných predpisov ani interných predpisov. (...)»

2.1 Vzhľadom na uvedené podstatné skutočnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom orgánu verejnej moci - Krajského súdu v Bratislave (...), v konaní vedenom pod sp. zn. 6S/232/2014 porušené bolo.

2. Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 18 000 € (slovom osemnásťtisíc eur), ktoré je povinný Krajský súd v Bratislave vyplatiť sťažovateľovi a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.

3. Ústavný súd priznáva sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia, ktorá je splatná do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia na účet právneho zástupcu sťažovateľa Mgr. JUDr. Zoltána Perhácsa, PhD. (...)“

2.2 Dňa 19. januára 2017 bola ústavnému súdu doručená „*INFORMÁCIA*“ sťažovateľa „*o nových dôležitých skutočnostiach*“, z ktorej vyplynulo najmä, že:

«(...) dňa 08.09.2016 ma Okresný súd Trebišov rozsudkom 1 T/42/2014 oslobodil spod obžaloby, pretože skutok, pre ktorý som bol trestne stíhaný, sa nestal. Len pripomínam, že ten istý skutok, o ktorom už všeobecný súd (trestný súd), síce ešte nie právoplatne, rozhodol, že sa nestal, bol tým istým skutkom, pre ktorý som bol v civilnom konaní prepustený zo zamestnania.

Relevantnou vo vzťahu k môjmu nezákonnému trestnému stíhaniu, nezákonnému prepusteniu zo zamestnania a pokiaľ ide o sťažnosť v konaní pred ústavným súdom

v súčasnosti vedenom pod sp. zn. RVP 10264/2016 je skutočnosť, že Okresný súd Trebišov na stranách 10 až 14 odôvodňujúcej časti svojho rozsudku, na ktorý sa v celom rozsahu odvolávam, skonštatoval nezákonnosť tajného sledovania ako celku, vrátane vyhotovených obrazovo-zvukových záznamov, odvolajúc sa na relevantnú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky a judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva v otázkach tajného sledovania. Preto, v danej súvislosti nie je relevantné, či rozsudok okresného súdu je alebo nie je právoplatný, pretože bez ohľadu na jeho právoplatnosť bolo v súlade s relevantnou judikatúrou ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva v otázkach tajného sledovania konštatované, že celé tajné sledovanie vrátane vyhotovených obrazovo-zvukových záznamov bolo zjavne nezákonné.

Z písomného podania zo dňa 14.09.2016 (Nezákonné príkazy na použitie informačno-technických prostriedkov - predloženie), ktoré môj právny zástupca Krajskému súdu v Bratislave priamo odovzdal do spisu mimo iného vyplýva, že dňa 08.09.2016 Okresný súd Trebišov v trestnej veci vedenej pod č. k. 1 T/42/2014 podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku rozsudkom rozhodol tak, že môjho klienta [REDAKOVANÉ] v celom rozsahu oslobodil, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol obžalovaný stíhaný. Inak povedané, ide o najpriaznivejší dôvod oslobodenia spod obžaloby, pretože súd rozhodol, že skutok sa nestal. Navyše, na hlavnom pojednávaní súd odmietol vykonať prehratie obrazovo-zvukového záznamu skonštatovaním, že príkazy na použitie informačno-technických prostriedkov sú nezákonné a nezákonné sú aj všetky výstupy z ich použitia. Nezákonné použitie informačno-technických prostriedkov v trestnom konaní rovnako bez ďalšieho zakladá nezákonnosť použitia obrazovo-zvukových záznamov v akomkoľvek inom konaní, vrátane administratívneho konania, ktorého výsledkom bolo vydanie napadnutého preskúmaného rozhodnutia Generálneho riaditeľa Colného riaditeľstva Slovenskej republiky zo dňa 05.05.2009, č. 19103/2009-1214.

Podľa § 4 (Zákaz utajovania niektorých informácií) ods. 1 písm. a) zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 215/2004 Z. z.“), citujem: „...utajovanou skutočnosťou nemôže byť informácia o nezákennom alebo nesprávnom postupe alebo nezákennom rozhodnutí verejných činiteľov a orgánov verejnej moci...“.

Navyše o rovnakých (tých istých, zhodných) príkazoch na použitie informačno-technických prostriedkov v inom trestnom konaní, z ktorého pôvodne bola vylúčená aj trestná vec môjho klienta. Krajský súd v Košiciach už právoplatne uznesením zo dňa 08.06.2016, sp. zn. 7To/48/2016-606 rozhodol o ich nezákonnosti. S poukazom na citované ustanovenie § 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 215/2004 Z. z. príkazy na použitie informačno-technických prostriedkov v trestnej veci môjho klienta [REDAKOVANÉ] nemôžu byť utajovanou skutočnosťou a preto neexistujú ani žiadne dôvody obmedzenia prístupu k požadovanej informácii.

Dňa 14.09.2016 sa v danej veci konalo na Krajskom súde v Bratislave pojednávanie, kde mimo iného boli zopakované relevantné právne argumentácie, prečo neexistujú žiadne zákonné dôvody na nesprístupnenie mnou požadovanej minimálnej informácie, či namietané (nezákonné) príkazy sa vzťahujú na moju osobu alebo nie, avšak márne.

Dňa 28.09.2016 Krajský súd v Bratislave pod sp. zn. 6S 232/2014-49 rozhodol tak, že moju žalobu zamietol.

Keďže krajský súd v Bratislave o mojej žalobe, ktorú som podal osobne ešte dňa 28.10.2014 nerozhodol najneskôr do 31.05.2016 [teda pred účinnosťou zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“)], zároveň mi odňal možnosť podať riadny opravný prostriedok - odvolanie proti rozsudku zo dňa 28.09.2016. SSP totiž nemá ustanovenie o riadnom opravnom prostriedku, nie je prípustný riadny opravný prostriedok (odvolanie). Náprava je možná iba podaním kasačnej sťažnosti, čo má charakter mimoriadneho opravného prostriedku. Netreba zabudnúť, že ide o mimoriadne jednoduchú žalobu, čo po skutkovej ako i právnej stránke, ako ani na to, že ide o sprístupnenie informácie, týkajúcej sa výslovne mojej osoby, ktorá mi do dnešného dňa od podania žiadosti, teda od 12.09.2014, nebola poskytnutá.

Dňa 07.11.2016 som proti rozsudku krajského súdu podal kasačnú sťažnosť, na ktorú sa v celom rozsahu odvolávam a ktorá tvorí prílohu tohto podania. Žiadam preto ústavný súd, aby dôvody kasačnej sťažnosti neponechal bez povšimnutia, pretože práve tie preukazujú na neodbornú (neefektívnu) činnosť krajského súdu, čoho následkom sú neúmerné prieťahy v napadnutom konaní.

Jednou z najdôležitejších pochybení krajského súdu, ktorá má vplyv na ďalšie prieťahy v konaní je, že ponechal bez povšimnutia (odignoroval) skutočnosť, že Okresný súd

Trebišov rozsudkom zo dňa 08.09.2016, sp. zn. sp. zn. I T/42/2014 nerozhodol iba o tom, že namietané príkazy o použití informačno-technických prostriedkov sú nezákonné, ale aj o tom, že nezákonné je mimo iného aj celé tajné sledovanie. Túto skutočnosť krajský súd ponechal úplne bez povšimnutia, pričom uvedené bolo mimoriadne dôležité pre právne posúdenie veci a to i z dôvodu, že informácia o nezákonnom alebo nesprávnom postupe alebo nezákonnom rozhodnutí verejných činiteľov a orgánov verejnej moci nemôže byť utajovanou skutočnosťou, čo bolo uvedené na predmetnom pojednávaní. Už táto skutočnosť sama o sebe vylučuje obmedzenie prístupu k informáciám podľa § 8 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov. Túto závažnú skutočnosť však krajský súd bez akéhokoľvek vysvetlenia odignoroval, preto krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci. Ak by krajský súd zobral do úvahy skutočnosť, že ide o nezákonné príkazy a aplikoval by ustanovenie § 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 215/2004 Z. z., už táto skutočnosť sama o sebe a bez ďalšieho mala byť dôvodom na zrušenie administratívnych rozhodnutí tak prvostupňového ako i druhostupňového správneho orgánu. Zároveň vedomým odignorovaním tejto skutočnosti orgánmi verejnej moci Slovenskej republiky je naplnený aj kasačný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. f) SSP, a to najmä preto, lebo tým, že krajský súd odignoroval právnu argumentáciu môjho právneho zástupcu, došlo k nesprávnym procesným postupom, v dôsledku ktorých mi bolo ako účastníkovi konania znemožnené, aby som reálne (nie iba formálne) uskutočnil moje procesné práva v takej miere, aby nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Bolo zákonnou povinnosťou špecializovaného trestného súdu ako prvostupňového orgánu, keďže rozhodnutie vydal on, sprístupniť mi informáciu, či sa namietané príkazy vzťahujú na moju osobu alebo nie. To bola podstata mojej žiadosti o informáciu. Nikto iný nie je oprávnený túto povinnosť splniť. Inak povedané, len ten orgán, ktorý rozhodnutie vydal, má právomoc a kompetenciu odpovedať na mnou položenú otázku, či sa namietané príkazy vzťahujú na moju osobu alebo nie.

Aj tieto argumenty v prípade neúspechu pred kasačným súdom a po naplnení zásady subsidiarity budem uplatňovať osobitnou sťažnosťou v konaní pred ústavným súdom z dôvodu porušenia čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 (samostatne), čl. 6

spojení s čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a po prípadnom neúspechu aj v konaní pred Európskym súdom pre ľudské práva.

K ďalším dôvodom bez toho, že by som ich reprodukoval v tomto podaní, sa odvolávam na všetky sprievodné dokumenty, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou tohto podania.

Nadalej zastávam názor, že žiadne ustanovenie žiadneho zákona nebráni povinnej osobe, aby mi poskytla minimálnu informáciu, či dané príkazy na tajné sledovanie, ktoré spravovala a vydala, a s ktorými som sa počas prípravného konania riadne oboznámil, sa vzťahujú na moju osobu alebo nie. Ide o minimálne ústavné (základné) právo dostať informáciu, či predmetné príkazy sa vzťahujú na moju osobu alebo nie. Navyše, orgány verejnej moci nijako nevysvetlili, ako môže táto minimálna informácia spôsobiť ujmu Slovenskej republiky, resp. mohla byť nevýhodná pre záujmy Slovenskej republiky.

Neodbornosť orgánov verejnej moci spôsobila a nadalej spôsobuje neúnosné prietahy v tak jednoduchom konaní, akým sprístupnenie informácie výlučne o mojej osobe bezo sporu je.»

2.3 Dňa 28. júla 2017 bolo ústavnému súdu doručené podanie sťažovateľa označené ako „*PREDLOŽENIE DŮKAZU*“, a to uznesenia krajského súdu č. k. 8 To 148/2016-1594 z 13. marca 2017, ktorým bolo zamietnuté odvolanie prokurátora proti oslobodzujúcemu rozsudku Okresného súdu Trebišov sp. zn. 1 T 42/2014 z 8. septembra 2016.

II.

3. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

4. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. Inými slovami, ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 117/05, I. ÚS 225/05).

5. Z obsahu sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 S 232/2014.

6. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec (...) prerokovala bez zbytočných prietáhov (...).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola (...) v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom (...).

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

7. Vychádzajúc zo sťažnosti a z jej príloh, ústavný súd konštatuje, že napadnuté konanie sa začalo dorúčením žaloby „na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu

Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 59 RM/2014-34-I v spojení s rozhodnutím Špecializovaného trestného súdu č. I. Spr 14 069/14 zo dňa 18.09.2014“ krajskému súdu 28. októbra 2014 a 28. septembra 2016 bolo rozsudkom krajského súdu o zamietnutí žaloby (č. k. 6 S 232/2014-49) skončené. Uvedený rozsudok bol sťažovateľovi doručený 31. októbra 2016.

8. Napadnuté konanie pred okresným súdom trvalo celkovo 2 roky, počas ktorých okresný súd po prípravných úkonoch (doručenie žalobného návrhu žalovanej strane na vyjadrenie, doručenie vyjadrenia žalovanej strany na repliku sťažovateľovi a pod.) nariadil pojednávanie na 14. september 2016 a napokon 28. septembra 2016 rozsudkom č. k. 6 S 232/2014-49 rozhodol o žalobnom návrhu sťažovateľa.

9. Ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru (napr. I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01, I. ÚS 66/02), podľa ktorej nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy. Pojem „zbytočné priet'ahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00). Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach judikoval, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01).

10. Z uvedeného vyplýva, že postup krajského súdu v napadnutom konaní nebol bez priet'ahov, avšak zjavne sa nevyznačuje takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd pritom prihliadol aj na to, že napadnuté konanie je v súčasnosti právoplatne skončené.

11. S ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade s doterajšou rozhodovacou činnosťou preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd mohol postup krajského súdu v napadnutom konaní po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie základného práva sťažovateľa zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

12. Nad rámec uvedeného ústavný súd konštatuje, že predmetná sťažnosť mohla byť odmietnutá aj pre neprípustnosť.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity svojej právomoci podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde v danej veci skúmal, či sú splnené podmienky na konanie pred ním. V nadväznosti na to ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou vyžaduje, aby v prípadoch sťažností podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, v ktorých je namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov v konaní pred všeobecným súdom, sťažovateľ preukázal aj využitie právneho prostriedku, na uplatnenie ktorého má právo podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“), t. j. podanie sťažnosti na prietahy v konaní predsedovi prvostupňového súdu.

Ústavný súd už viackrát rozhodol (m. m. I. ÚS 34/98, I. ÚS 16/99, I. ÚS 21/99), že účelom práva účastníka konania pred všeobecným súdom podať sťažnosť na prietahy v konaní je poskytnutie príležitosti tomuto súdu, aby sám odstránil protiprávny stav zapríčinený porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Preto ústavný súd o sťažnosti, ktorou je namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, koná iba za predpokladu, ak sťažovateľ preukáže, že využil označené právne prostriedky podľa zákona o štátnej správe súdov v spojení so zákonom o súdoch a zákonom

č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sudcoch“), alebo ak sa preukáže, že sťažovateľ túto podmienku nespĺnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Podľa názoru ústavného súdu podanie sťažnosti na prietahy v konaní podľa § 62 a nasl. zákona o súdoch sa zásadne považuje za účinný prostriedok ochrany takých základných práv, ktoré súvisia so základným právom na súdnu ochranu, ako aj so základným právom na konanie bez zbytočných prietahov (napr. IV. ÚS 153/03). Účinnosť takeého právneho prostriedku ochrany pred zbytočnými prietahmi v súdnom konaní potvrdzuje aj znenie zákona o sudcoch, ktorý vo viacerých ustanoveniach zdôrazňuje povinnosť sudcu konať bez zbytočných prietahov a ustanovuje za také prietahy aj disciplinárnu zodpovednosť [§ 2 ods. 2, § 30 ods. 4, § 52 ods. 1, § 116 ods. 1 písm. b) a § 118 ods. 1 citovaného zákona].

Keďže zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu vyplýva, že sťažovateľ – ktorý je kvalifikovane právne zastúpený – sťažnosť na prietahy v konaní nepodal a ani netvrdí, že ju nepodal z dôvodov hodných osobitného zreteľa, a existenciu takýchto dôvodov nemožno vyvodiť ani z obsahu jeho sťažnosti (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde), ústavný súd opierajúc sa o svoju stabilnú judikatúru (napr. IV. ÚS 44/03, II. ÚS 7/04, II. ÚS 107/04) dospel k záveru, že vzhľadom na okolnosti prípadu niet dôvodu predpokladať, že by využitie sťažnosti podľa § 62 a nasl. zákona o súdoch neumožnilo účinnú ochranu základného práva sťažovateľa priznaného mu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde pripadalo do úvahy odmietnutie jeho sťažnosti aj z dôvodu neprípustnosti.

13. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. augusta 2017